

je splahotal raz višavo med skalovje, išoč si prostora, kjer bi prenočil, dva goloba sta lahko letela nad našimi glavami in izginila v daljavi; sleherno živo bitje si je želelo počitka, le nam štirim zemljanom ni bilo mar pokoja; naše geslo se je glasilo: naprej, naprej!

Molčé smo jezdili. Jednako komerno je odmeval peket konjskih kopit. Na nebu je plaval srebrni ščip. Sedaj smo stali vrh prelaza, dva tisoč metrov nad morskó gladino. Pred nami v nižavi je žarela luč. Bilo je to v samotnem hanu.

Tje dospevši smo poskali na tla. Med vratmi se je pokazala krepka postava Bolgarja.

„Dobré došli!“ oglasil se je njegov pozdrav.

„Blezte.“¹⁾

Iz hana so se čuli razni glasovi, priče obilnih gostov; zato smo rajši ostali zunaj, razpoloživši trudne ude po slamnatih odejeh, katere nam je bil konakdžija²⁾ razprostrl po rosní trati.

„Kake goste pa imate?“ sem vprašal krčmarja, postavljačócega pred nas kupice.

„Kolibarje³⁾ iz sosednjih vasij, ki hočejo pri meni prenočiti, da idejo zarana v Selenickijski monastir⁴⁾, kjer je jutri velik shod.“

„V Selenicki? Torej morajo, kolikor mi je znano, v Trojan in tam po dolini črne Osme navzgor zopet nazaj v gorovje; saj je ni druge poti? Na ta način bodo šele proti večeru na cilju, torej prepozno.“

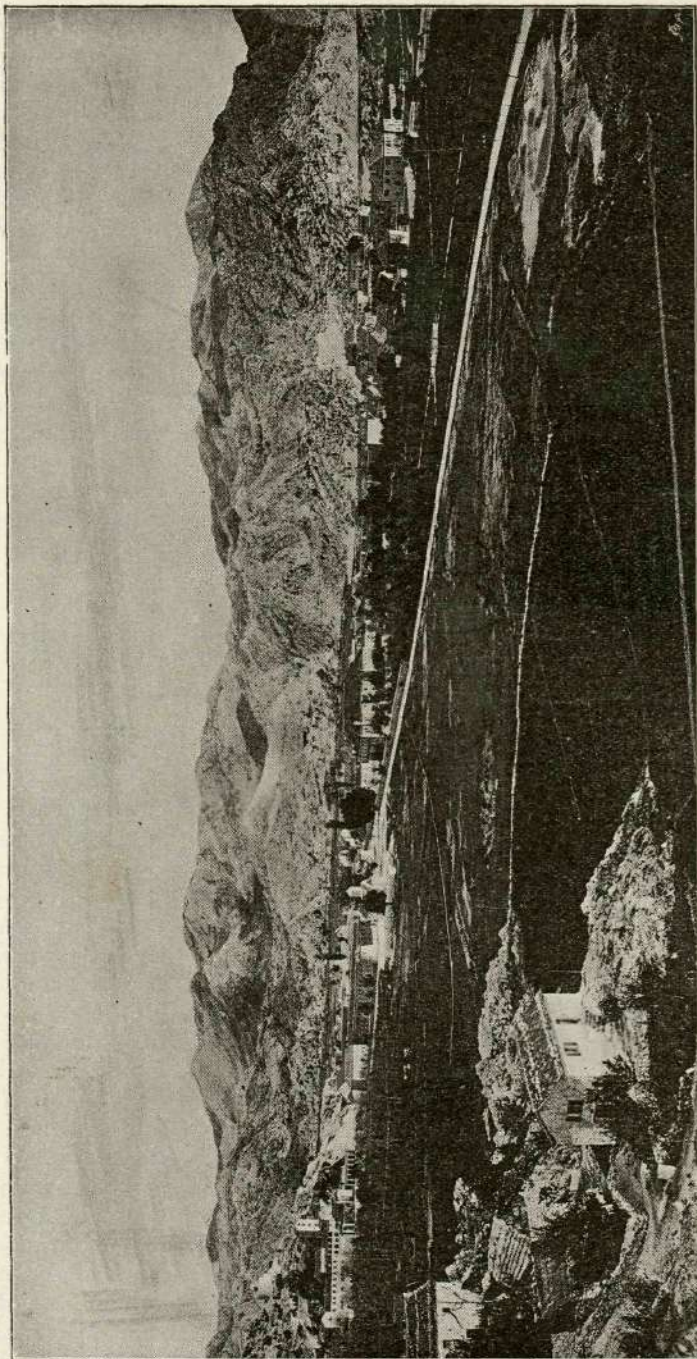
„Tu se motiš. Par sto korakov severno od mojega hana se odcepi od glavne poti steza, ki drži proti zahodu naravnost k monastiru; sicer je težavna in utrudljiva, a zato tudi za osem ur kračja od prve.“

„Ker na zemljevidu te steze ni zaznamovane, zato zanjo nisem vedel.“

¹⁾ Vstopite. — ²⁾ Lastnik večje krčme, kjer se dobi tudi prenočišče. — ³⁾ Kmetje. — ⁴⁾ Samostan.

„Saj je ta le malo znana in izhojena; le našim kolibarjem služi v zvezi med sosednjo dolino.“

„Ali je morda že danes šel kdo po nji?“

Cetinje, črnogorska prestolnica.

„Dopoldne sta bila dva moža tukaj, katera sta krenila v to stran.“

„Od kod sta bila prišla?“

„Čez prelaz.“